

møde nogen Modstand, andre Steder har den gjort det. Lykkeligvis synes der slet ikke her i denne høje Rigsdag at være mindste Tvivl om, at ogsaa Tyendet bør være forsikret. En saadan Forpligtelse til at ophænge et Opslag i private Hjem tror jeg ikke er ønskelig, men jeg har ikke noget imod at drøfte med det ærede Medlem, om man maaske kunde indføje en Bestemmelse om, at et Opslag kunde træde i Stedet for Mærke i de Tilfælde, hvor Opslaget hidtil har været og virket naturligt. Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at ved alle Udendørsarbejder, hvor der intet Lokale findes, i Haver og saadanne Steder, kan der jo intet Opslag findes, saa Mærkesystemet er nok det mest rationelle.

Til alle Ordførerne retter jeg saa til sidst en skyldig Tak for den Maade, hvorpaa Lovforslaget er blevet modtaget, og for det Tilsagn om hurtig og velvillig Behandling, som Ordførerne for alle Partier har afgivet.

Tvede: Med Hensyn til det Spørgsmaal, den højtærede Indenrigsminister sluttede med, om Opslagene, vil jeg kun udkaste den Tanke, at da der er Tale om saa højst forskellige Forhold, det private Hjem, hvor der maaske kun er een Tjenestepige eller Husassistent, og Arbejdspladser med de 3,000 Arbejdere, maatte det muligt være rigtigt at foreskrive forskellige Maader for Anvendelsen af dette Mærke eller Opslag, et Spørgsmaal, som jeg ogsaa forstod at den højtærede Minister var enig i at ville optage en Drøftelse af.

Saa maa jeg blot overfor det ærede Medlem fra København (Christiansen), der sagde, at Forsikringselskaberne altid var paa den sikre Side, dog erindre om, at saa vidt jeg husker, gik Ulykkesforsikringselskabet „Folket“ i Stykker, og „Patria“ blev hævet, og flere udenlandske Selskaber trak sig bort her fra Landet, fordi de tabte Penge her. Det er vist først i de senere Aaringer, efter at Statistikken og Erfaringerne er kommet til, at der virkelig er blevet noget til overs og der er blevet opsamlet en Reservefond, men det har ganske sikkert ikke altid været Guld, der er gaaet ind i Kasserne.

Kragh: Jeg ønsker kun at gøre nogle faa Bemærkninger dels til den højtærede Minister og dels til de Talere, der har haft noget særligt at sige til mig.

Jeg vil da udtale med Hensyn til Appelspørgsmaalet, at det glæder mig, at Ministeren vedvarende stiller sig velvilligt i saa Henseende. Ministeren har ikke helt

forstaaet mig, naar han udtalte, at det var min Opfattelse, at en Afvisning fra Arbejderforsikrings-Raadets Side af en Sag, appelleret til Indenrigsministeriet og dær er kendt at høre ind under Loven, ikke skulde give begge Parter Anledning til Appel. Jeg har dermed kun ment, at den Part, der som Regel vilde appellere, var den, som skulde have Erstatning, medens Forholdet jo nu, efter at Forsikringspligten er fastsat ved Lov, naar denne Lov er vedtaget, vil blive det, at det ved den Slags Afgørelser aldrig vil blive Arbejdsgiveren sely, men Forsikringselskaberne, man faar med at gøre. Det vil sikkert bevirke, at Antallet af Appeller til Højesteret vil blive ringere. I øvrigt skal jeg med Hensyn til Paastanden om Rettens Bebyrdelse ved slig Appel henlede Opmærksomheden paa, at man, selv om man bliver staaende ved Højesteret som endelig Appellinstans, dog vistnok maatte kunne lette Retten dette maaske brydsomme Arbejde ved at indføre en Bestemmelse om, at en saadan Afgørelse ikke behøver at træffes af den samlede Ret, men kunde træffes af et mindre Antal af Rettens Medlemmer end 13.

Med Hensyn til Indtægtsgrænsen for dem, som har Ret til at tegne frivillig Forsikring, og den Sammenstilling, som den højtærede Minister foretog med de 3,000 Kr.s Ejendoms-skyldværdi, som Ejere af Landejendomme højst skal have for at være berettiget til at tegne frivillig Forsikring, synes det mig ikke nogen ganske fast Begrundelse for at blive staaende ved denne Forskel: at saadan har man det nu en Gang i Loven om Landarbejdernes Forsikring, thi dette er jo en Revision og Forenkling af Ulykkesforsikringslovgivningens Bestemmelser i det hele taget, og det synes mig da ogsaa naturligt, at man her gik til en Gennemførelse af samme Princip for alle Grupper af Arbejdere, der overhovedet har Adgang til frivillig Forsikring. Jeg er selvfølgelig fuldkommen enig med den højtærede Minister i, at det ikke kunde blive Ejendomsskylden, man lagde til Grund for de Grupper af handlende, Landhaandværkere og mindre erhvervsdrivende, som nu faar Adgang til den frivillige Forsikring, men jeg synes, Grænsen maa sættes efter Indtægten. Nu ser jeg nok, at det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Jeppesen) giver Ministeren Tilslutning til, at hvis man fastsatte 1,200 Kr. som fælles Grænse for alle paa Landet med Hensyn til Retten til at tegne frivillig Forsikring, vilde man faa Befolkningslag med, der, sagde det ærede Medlem, ikke bør komme med. Jeg kan kun forstaa det saaledes, at det